

پاسخ نامه متون فقه بر اساس فصل شهادت (چیزی که به واسطه آن شاهد، مشاهده میکند)

سوال 61

در مسئله 1 امام می فرماید جواز شهادت بر پایه جفر و رمل مشکل است، هرچند برای خود عالم حجت است، اما نه برای شهادت دادن.

سوال 62

این تعبیر دقیقاً مربوط به علم حاصل از امور غیرعادی است؛ یعنی اگرچه این علم برای خود شخص حجت است، اما مجوزی برای شهادت دادن محسوب نمی شود.

سوال 63

امام می فرماید شهادت به شهرت یا استفاضه در صورتی که مفید علم قطعی باشند، جایز است، نه به جهت صرف شهرت. و این حکم هم در امور حسی (دیدنی و شنیدنی) و هم در غیر آن جاری است.

سوال 64

مطابق مسئله 2 امام تفاوت قائل می شود بین شهادت به نتیجه (مسبب) که در فرض ظن قوی جایز نیست، و شهادت به منبع ظن (سبب) مانند گفتن «این مشهور است» که جایز است.

سوال 65

مطابق مسئله 2 امام می گوید اظهار ظن (مثل گفتن «گمان دارم» یا «این مشهور است») جایز است، چون شهادت به سبب است، نه به مسبب. پس در این صورت اشکالی ندارد.

سوال 66

در مسئله 2 امام تصریح می کند که اگر تسامع و استفاضه منجر به علم قطعی شود، انحصار به مواردی مانند وقف و نسب ندارد و در امور دیدنی و شنیدنی نیز معتبر است.

سوال 67

امام در مسأله 3 تصریح می‌کند که وجیه‌ترین وجه، عدم جواز شهادت به مقتضای امارات است، مگر با وجود قرائن قطعی که موجب قطع باشد.

سوال 68

در مسئله 3 امام می‌گوید شهادت به ملکیت ظاهری با تصریح به اینکه مستند به ید یا استصحاب است، جایز است. یعنی نباید به‌طور مطلق ادعای ملکیت شود.

سوال 69

شهادت مطلق به ملکیت جایز نیست مگر با قرائن قطعی، اما اگر شاهد تصریح کند که ملکیت را به مقتضای ید یا استصحاب می‌گوید، جایز است.

سوال 70

مطابق مسئله 4 «اگر نابینا بشنود و صاحب صدا را از روی علم بشناسد، شهادتش جایز است»؛ پس علم به گوینده شرط است.